

Nummer 24

15. December 1918

67. Aargang

Tale af Ældste Joseph A. Smith, jun.,

holdt ved Foraars-Generalkonferencen i Salt Lake City
Søndag den 7. April 1918.

Jeg har kun et Ønske, idet jeg staar frem for at tale til Eder i Estermiddag, og det er dette, i Forening med de Mænd, som har talt før mig, at bære Vidnesbyrd om Sandheden af de Principper, som vi forkynnder, og om Storheden af det Værk, som vi er kaldede til at opbygge i disse de sidste Dage. Ligesom de forrige Talere kan jeg bære Vidnesbyrd om, at Jesus Kristus var Guds enbaarne Søn og Verdens Frelser, og ligeledes bære Vidnesbyrd om, at Joseph Smith var Guds Profet. Han var kaldet af Herren og inspireret ved hans Ånd i den Hensigt at genforkynnde til Menneskene i Verden det evige Evangeliums frelsende Sandheder og opbygge Kristi sande Kirke paa Jorden, idet det sande og uforsfædede Evangelium ikke havde været forkyndt blandt Menneskene i mange Aarhundreder paa Grund af Menneskenes Overtrædelser. Herren kaldte Joseph Smith til at belære og advare Menneskene, for at de maatte omvende sig og adlyde Herren og komme ind til Kirkens Fold, hvor de kunde blive delagtiggjorte i de Privilegier, som er forbundne med Evangeliet, „før end Herrens Dag kommer, den store og den forfærdelige“, som Profeten Malakias omtaler. (Mal. 4: 5.)

Herren har altid, naar det har været nødvendigt, opvakt Profeter til at belære Menneskene og advare dem mod forestaaende Farer, og idet de omvendte sig og viste Villighed til at tjene Herren, givet dem Kundskab om, hvorledes de kunde undgaa de truende Farer og erholde Frelse i Guds Rige. I Overensstemmelse hermed blev det nødvendigt, da „Tidernes Fylde“ kom — den Tid, i hvilken vi nu lever — som der var profeteret om, umiddelbart før Guds Søns Genkomst, at Evasge-

liet med dets Gaver og Kræfter blev gengivet, og at Jordens Nationer blev advarede, og at der blev givet ethvert Menneſte Lejlighed til at modtage eller forkaste Evangeliet.

Tillad mig at læſe nogle ſaa Vers fra en Aabenbaring, der var givet for over 86 Aar ſiden til Kirkens Folk, og tillige til alle hans Børn paa Jorden.

Jeg vil oplæſe fra det første Kapitel i Pagtens Bog:

„Hører, o I min Kirkens Folk, ſiger hans Røſt, ſom bor i det høje, og hvis Øjne ere over alle Menneſter; ja, ſandelig ſiger jeg, hører I Folk langt borte, og I, ſom ere paa Øerne i Havet, lytter tilſammen!

Thi ſandelig, Herrens Røſt lyder til alle Menneſter, og ingen ſkal kunne undfly, og der er intet Øje, ſom jo ſkal ſe, ej heller noget Øre, ſom jo ſkal høre, ej heller Hjerte, ſom jo ſkal gennemtrænges.

Og de ulydelige ſkulle worde gennemſtungne af megen Sorg; thi deres hemmelige Gerninger ſkulle aabenbares.

Og en Advarſels Røſt ſkal lyde til alle Folk ved mine Disciples Mund, ſom jeg har udvalgt i diſe ſidſte Dage.

Og de ſkulle gaa ud, og ingen ſkal forhindre dem; thi jeg, Herren, har befaleet dem at gaa.“ (Pagt. Bog 1 : 1—5.)

Vi lærer fra Begyndelſesverſet, at for det første denne Formaning er givet til Kirkens Medlemmer. Kirken havde, da Aabenbaringen blev modtaget, kun været organiseret lidt over halvandet Aar, idet Aabenbaringen blev givet den første November 1831. Herren ſiger: „Hører, o I min Kirkens Folk.“ Derefter meddeler han Kirkens Medlemmer, hvad der vil ſke blandt Nationerne paa Jorden, og hvad der vil ramme alle Folkelag, hvis de forkaſter hans Tjeneres Vidneſbyrd. Aabenbaringen blev givet til Kirkens Medlemmer, og tillige gennem Herrens Tjenere til hele Verden. Det er af yderſte Bigtighed, at Kirkens Medlemmer retter ſig efter de Krav, ſom er ſtillede i denne Aabenbaring, idet vi, ſom er døbte, har indgaaet den Pagt med Herren, at vi vil tjene ham og holde hans Befalinger. Jeg er overbevist om, at, ſkønt der er forløben ca. 86 Aar, ſiden Aabenbaringen blev givet, der er mange Ting, ſom Kirkens Medlemmer maa omvende ſig fra.

Jeg var meget glad ved at høre en af Miſſionspræſidenterne erklære, at efter hans Sagttagelſe kunde han ſige, at Folket i de Forenede Stater paa Grund af Genvordigheder, ſom Menneſkene i Verden nu lider under, ſom Følge af Krigen, ſaa mere hen til Gud. Det var meget glædeligt for mig at høre, at deres Hjertes er blevne rørte. Medens Miſſionspræſidenten talte, overvejede jeg, hvorvidt ogſaa vore Hjertes er rørte, og om vi omvender os fra vore Overtrædelſer og fra vore Taabeligheder, og om vi bedre end nogen Sinde før anſtrenger os for at tjene Herren. Hvis ikke, da lad mig ſige til Eder, ſom er her forſamlede — og jeg beder Eder at bringe Ordet til Kirkens Medlemmer, ſom ikke er tilſtede her — at det er Herrens Vilje, at hans Pagtens Folk retter ſig efter de Befalinger, ſom er givne os i den Aabenbaring, ſom jeg har oplæſt de første Vers af, og ſom jeg agter

at oplæse nogle flere Vers fra, idet vi maa adlyde alle Herrens Befalinger.

Fagttager vi at adlyde „Bisdomsordet?“ Afholder vi os fra at bruge de Ting, som er forbudte af Herren, og som er skadelige for vort Helbred? Opfylder vi trofast vore Pligter i Henseende til at overvære de kirkelige Forsamlinger — Sakrament-Møder og almindelige Møder, og for Brødrenes Bedkommende Præstedoms-møderne — hvilke forstellige Møder det er saa vel vort Privilegium som vor Pligt at overvære. Er vi Herren hengivne i Henseende til at yde vore Tiende-Ofringer, idet Herren gav os Tiende-Loven som en Kettesnor, hvorved vi bliver ledte til at iagttage den højere Lovs Fordringer; eller er vi forsømmelige i Henseende hertil? Er vi trofaste i Henseende til daglig at bede til Herren, ikke alene personlig i Enrum, men tillige sammen med alle, som hører til vor Familie? Er vi i Besiddelse af Bønnens Aand, saa at det er naturligt for os daglig at bede til Herren? Er vi i Forbindelse med vor himmelske Fader gennem hans hellige Aand, eller er vi det ikke? Saaledes kunde jeg fortsætte og nævne andre evangeliske Principper og Pligter, som paahviler Kirkens Medlemmer, hvis Tiden vilde tillade mig det; men hvad jeg har nævnt, vil være tilstrækkeligt. Hvad jeg ønsker at indprente i de Helliges Sind er dette, at de vanskelige Tider, som der har været profeteret om skulde komme, er komne. Som Koret har sunget om, Klinten og Hveden har vokset sammen i de forløbne Aar, men Dagen er nær forhaanden, da Hveden vil blive samlet i Lade og Klinten blive samlet i Knipper og opbrændt. Der vil komme en Adskillelse af de retfærdige og de ugudelige, og det er bydende nødvendigt for enhver af os at holde Herrens Befalinger, at ombvende os fra Synd og af vort ganske Hjerte udøve Hellighedens og Retfærdighedens Gerninger.

Vi læser fremdeles fra det 11. til det 14. Vers i samme Aabenbaring:

„Derfor lyder Herrens Røst til Jordens Ender, saa at alle kunne høre, som ville høre:

Bereder Eder! bereder Eder for det, som skal komme; thi Herren er nær;

Herrens Brede er optændt, hans Sværd er trukket i Himlen, og det skal falde paa Jordens Indvaanere.

Og Herrens Arm skal aabenbares. Og Dagen kommer, da de, som ikke ville høre Herrens Røst, ej heller hans Tjeneres Røst, ej heller give Agt paa Profeternes eller Apostlernes Ord, skulde udryddes af Folket.“ (Pagt. Bog : 1, 11—14.)

Dette er Herrens Ord til os og er Sandheden, som vil bestaa, og vi har Marsag til at søge Herren og være aarvaagne i vort Sind, og være endnu mere paapasselige i vore Handlinger, end vi har været det i det forbigangne.

Da vor Broder talte angaaende, at Krigen havde bevirket, at mange søgte sig mere ydmyge, tænkte jeg, om Menneskene ogsaa vilde ombvende

fig fra at bryde Sabatsbudet ved kun at jage efter Fornøjelser paa denne Dag, i Stedet for at anvende Dagen, som Herren har befalet. Jeg tænkte ogsaa, at de Forenede Staters Regering overser en af de vigtigste Pligter, som paahviler den, nu, da Regeringen ellers gør saa meget for at beskytte Folket og beskytte materielle Værdier, idet den søger at kontrollere hver enkelt Persons Levevis, og maaste nødvendigt, ogsaa i Henseende til, hvad vi spiser og hvor meget vi spiser, og hvad vi skal ikklæde os, og idet Regeringen foreskriver Jernbanerne Regler, og Købmændene Regler i Henseende til Køb og Salg, og idet Regeringen har overtaget Ledelsen af forskellige Industriegrene. Ved at overveje disse Kendsgerninger kom det endvidere til mine Tanker, at Regeringen forsømmer en af de mest vigtige Ting, som burde tages under Overvejelse af Nationens Ledere, idet de arbejder for at tilvejebringe en rejsfærdig Fred og en lykkelig Afslutning af Krigen. Denne vigtige Ting er, at Regeringen har forglemt eller overset at benytte den gunstige Vejlighed, som den har til at kontrollere og begrænse de offentlige Fornøjelser paa Hverdagene, og, saa vidt det staar i Regeringens Magt, at forbyde, at Forlystelsessteder er aabne om Søndagene, hvorved Befolkningen fristes til at bryde Sabatsbudet. Det er af største Vigtighed, at Befolkningens Tanker bliver henledte paa Rejsfærdighedens Principper, og at Folket bliver beskyttet mod moralske Onder. O, hvilken Vejlighed er der ikke givet Regeringen til at paaminde Folket om at overbaage, at den med Trost og i Hjertets Ydmyghed tjener Herren! Regeringen har nu en gunstig Vejlighed til at gennemføre Bestemmelser, der kan fremme Folkets aandelige og moralske Vel. Som Forholdene er, saa er Teatrene og Etablisjementer, hvor Folk fornøjer sig, ogsaa holdt aabne om Søndagen og er sædvanligvis overfyldte. Folk søger verdslige Fornøjelser paa Sabatsdagen i Stedet for at iagttage Sabatsbudet, at komme Hviledagen i Hu og holde den hellig; og der er særdeles meget, som Menneskene maa omvende sig fra i dette Land, saavel som i andre Lande. Herren vilde være mere tilbøjelig til at komme dette Lands Indbyggere til Hjælp og høre deres Raad, om de vilde omvende sig fra deres Overtrædelser og tilbede ham. Men alt dette har i høj Grad været overset og forsømt af Befolkningen.

Jeg ønsker at løste min advarende Røst til mange af de Sidste-Dages Hellige og sige til dem, at det er Herrens Vilje, at de skal være mere alvorlige saa vel som mere flittige. Jeg tænker, at jeg tør sige dette. Mange af Kirkens Medlemmer burde anvende mere Tid og henlede deres Opmærksomhed mere paa de Ting, som vedrører Guds Rige, og mindre til denne Verdens Ting, end de gør, og mindre søge Fornøjelser under nærværende prøvende Forhold. Jeg besvægter, at nærværende Krise ikke kommer tilende, før alle lærer at blive alvorlige og respektere Herrens Bud.

Jeg vil læse fra det 31. Vers til det 35. Vers i samme Kapitel jeg oplæste fra før. Herren siger:

„Thi jeg, Herren, kan ikke se paa Synd med den ringeste Eftersivenhed;

Ikke desto mindre, den, som ombender sig og efterkommer Herrens Befalinger, skal tilgives;

Og den, som ikke ombender sig, ham skal fratages endogfaa det Lys, som han har modtaget; thi min Aand skal ikke trætte med Menneſket evindeligen, ſiger Hærſtærernes Herre.

Og atter, ſandelig ſiger jeg Eder, o I Jordens Indvaanere, jeg, Herren, er villig til at kundgøre diſſe Ting for alt Rød.

Thi jeg anſer ikke Perſoner, og vil, at alle Menneſker ſkulle vide, at Dagen kommer haſteligen; Timen er ikke endnu, men er nær forhaanden, da Fred ſkal borttages fra Jorden, og Djævelen ſkal have Magt over ſit eget Herredømme."

Erindrer, at denne Profeti var givet for over 86 Aar ſiden.

De følgende tre Verſ lyder:

„Og Herren ſkal have Magt over ſine Hellige: han ſkal regere i deres Midte og vil komme ned at fuldbyrde Straf paa Idumæa, eller Berden.

Ranfager diſſe Befalinger, thi de ere ſande og trofaſte, og de Profetier og Forjættelſer, ſom ere i dem, ſkulle alle vorde opfyldte."

Jeg vil dernæſt læſe fra det 17. til det 22. Verſ i ſamme Kapitel:

„Hvorfor jeg, Herren, idet jeg vidſte hvad Ulykker, der ſkulde ramme Jordens Indvaanere, kaldte min Tjener Joſeph Smith den yngre, talede til ham fra Himlen, og gav ham Befalinger;

Og jeg befalede ligeledes andre, at de ſkulde forkynde diſſe Ting for Berden, og alt dette for at opfylde, hvad ſom er ſrevet ved Profeterne:

De Skrøbelige af denne Berden ſkulle opſtaa og nedbryde de mægtige og vældige, at Menneſker ikke ſkulle give Raad til deres Medmenneſker eller holde Rød for ſin Arm,

Men at hvert Menneſte maatte kunde tale i Guds, Herrens Navn, hans, ſom er Verdens Frelſer;

Paa det at Tro maatte tiltage paa Jorden."

Herren kaldte Joſeph Smith og dem, ſom var forbundne med ham, og gav dem deres Miſſion, at belære Berden om Evangeliets Principper. Herren har erklæret, ſom jeg oplæſte, at hvis Menneſtene ikke vil lytte til hans Tjenere og Profeternes Vidneſbyrd, vil de blive udryddede af Folket.

Vel, hvem er en Profet? De fleſte i Berden har en meget mærkelig Mening om, hvad en Profet er. De mener, at en Profets Gerning kun er at forudſige, hvad der vil ſte i Fremtiden; men det er kun een Side af en Profets Gerning. Der kommer til mine Tanker en Begivenhed, der fandt Sted blandt Iſraeliterne i Moſe Dage, da han og 70 Eldſter gik til Tabernaklet for at modtage Herrens Ord, og de blev fyldte med Herrens Aand og profeterede. To af Eldſterne, der

ikke var sammen med de andre, men forblev i Lejren, modtog ogsaa Profetiens Gave, „thi de var blandt de opstrevne“, som der berettes. De udtalte Forudsigelser og prædikede Sandheden med Overbevisningens Klarhed. Da Josva, der gennem Moses var kaldet til at staa som en Leder blandt Israels Folk, saa, at disse Mænd profeterede, misforstod han Situationen, skønt han var en vis Mand, og han klagede til Moses og forlangte, at han skulde forbyde dem det; men Moses Ord til ham var: „Er Du nidkær for mig? Gid, at alle Herrens Folk var Profeter, og Herren vilde give sin Aand over dem!“ (4. Mosseb. 11 : 29.) Fremdeles læser vi i det 19. Kapitel af Johannes Aabenbaring, hvor det berettes, at Herrens Engel erklærede for Johannes, at „Jesu Vidnesbyrd er Profetiens Aand“; og Profeten Joseph Smith har erklæret, at enhver Mand, som er indlemmet i Kirken — ligeledes enhver Kvinde — og som har modtaget et Vidnesbyrd om Sandheden ved Herrens Aand, er en Profet eller Profetinde. Joseph Smith erklærede, at enhver Mand, som tilhører Kirken, burde være i Besiddelse af Profetiens Gave, thi enhver Mand burde vide ved Guds Aand, at Jesus Kristus er Verdens Frelser, og bære Vidnesbyrd derom til Menneftene, belære Menneftene om Evangeliets Principper og formane Menneftene til at omvende sig fra deres Synder og søge de Ting, som hører Guds Rige til. Sidstnævnte Pligter tilhører en Profets Kaldelse lige saa meget som dette, at en Profet ved Guds Aands Inspiration forudsiges tilkommende Ting. Dette er Sandheden i Henseende til en Profets Gerning.

Jeg beder, at Herren vil velsigne Eder, Brødre og Søstre, og vejlede Eder i Henseende til alt, som vedrører Evangeliet. Jeg beder, at alle vil søge at modtage et Vidnesbyrd ved Guds Aand i Henseende til Jesus Kristus, saa at vi alle kan bevidne for Menneftene i Verden, at han i Sandhed er Guds Søn og Verdens Frelser. Naar vi kan gøre dette, staar vi som „Profeter“ og „Profetinder“. Grindrer det! Jeg beder, at Herren vil velsigne Eder i Jesu Kristi Navn. Amen!

Efteraarskonferencen i Aarhus.

(Fortsat fra Nr. 23.)

Grensmødet Mandag Aften Kl. 8.

Mødet aabnedes med Afhyngelse af Salmen Nr. 9 og Bøn af Eldste Chr. Rasmussen fra Aarhus. Salmen Nr. 138 blev derefter affungen. Derefter fremstod Broder Anton Jørgensen fra Esbjerg og talte til Sømmende; han fremhævede, hvor nødvendigt det var, at de Hellige havde indbyrdes Kærlighed, og at, uden vi er et, er vi ikke Kristi sande Disciple. Hvor den indbyrdes Kærlighed var tilstede, kunde Ufreden ikke saa Indpas. Det gjaldt om, at vi vedvarende med Trostab tjente Herren, og da vilde vi modtage de forjættede Velsignelser. Til Afveksling sang Koret: „Messias, han kommer.“

Konferencepræsident F. F. Samuelsen foreslog derefter Grenens Autoriteter til Opholdelse i deres respektive Stillinger, som Sømmende ved-

tog ved Haandsoprækning. Han gjorde nogle Bemærkninger til Søstende angaaende alle de Forslag, som der havde været stemt om, og formanede til at støtte de Brødre og Søstre, som havde været villige til at paatage sig at bistaa ved det kirkelige Arbejde. Han omtalte nogle af de Pligter, som paahviler Kirkens Medlemmer, og omtalte ligeledes Tiendeofringen. Han nedbad Herrens Velsignelse over alle, hvis Attraa det var at gøre hans Villie. Til Afveksling sang Koret: „Gode Gud og Fader.“

Missionspræsident H. J. Christiansen fremstod derefter og talte til Forsamlingen. Han anbefalede Søstende at holde „Skandinaviens Stjerne“, som skulde tjene til Opmuntring og Trøst og til Belærelse for de Hellige. Han sagde, at dette Blad burde findes i ethvert Hjem. Han var glad ved at kunne sige, at den finansielle Stilling var bedre nu end ved den sidst afholdte Konference. Han formanede Søstende til ikke at udsprede løse Rygter om nogen som helst, men bevare den indbyrdes Kærlighed, og om der var Søstende, som havde noget imod hinanden, da skulde de rette disse Misforstaaelser og ikke „lade Solen gaa ned over deres Brede“. Han opmuntrede Søstende til at udvise Ydmyghed, Sagtmodighed og Kærlighed overfor alle, og at elske Gud over alle Ting.

Mødet sluttedes med Afhyngelse af Salmen: „Nu Fryd mit Hjerte finder“, og Takfigelse af Ældste N. P. Thomsen fra Aarhus.

Der var ca. 80 tilstede ved Mødet.

Mødet Tirsdag Aften.

Den kvindelige Hjelpeforening afholdt Konferencemøde Tirsdag Aften Kl. 8. Mødet aabnedes med Afhyngelse af Salmen Nr. 141 og Bøn af Søster Thomasen. Salmen Nr. 250 blev derefter affungen. Tiden blev derefter overladt til Søstrene, som afgav deres Rapporter over deres Arbejde i det forløbne halve Aar.

Søstrene, som afgav deres Rapporter distriktvis, udtalte, at de følte en stor Glæde og Tilfredshed ved at besøge Søstende, og det fremgik af Rapporterne, at Husbeføgene, som Søstrene hver Maaned havde aflagt i de Helliges Hjem, saa vel som Møderne, havde været til rig Velsignelse for Menigheden.

Præsidentinden for den kvindelige Hjelpeforening, Søster Margrethe Jensen, fremstod og takkede Søstrene for de gode Rapporter, der var afgivet. Hun følte ligeledes en stor Glæde ved at være med til at arbejde i denne Del af Herrens Vingaard. Hun afgav den finansielle Rapport og udtalte Haabet om, at Foreningen igennem Vinteren maatte være i Stand til at yde de fattige god Hjælp. Gudrun Thomasen og Asta Jensen sang derefter en Sang.

Konferencepræsident F. F. Samuelson takkede Søstrene for det store Arbejde, de havde udført, som viste, at der var godt Samarbejde iblandt Søstrene. Han foreslog derefter Søsterforeningens Bestyrelse, Funktionærer og Lærere under til Opholdelse i deres respektive Stillinger. Alle Forslag blev assisterede ved Haandsoprækning af de tilstedeværende. Konferencpræsidenten nedbad Herrens Velsignelse over denne Forening.

Missionspræsident Hans J. Christiansen udtalte sin Tilfredshed med de afgivne Rapporter. Han sagde, at det var en stor Gering, som

Søstrene havde paataget sig, at hjælpe dem, som ikke har nok til Livets Nødvendigheder og maaſte lider Savn. Han sølte, at Herren ser med Velbehag paa dem, som udfører dette Kærligheds-Arbejde, at hjælpe de fattige, de syge og de sorgfulde og enhver, som trænger til Menighedens Hjælp. Søster Jørgensen fra Tsjbjerg afgav derefter Rapport over Søsterforeningens Arbejde i Tsjbjerg, som fandtes at være til rig Velgignelse for de Hellige i denne By.

Koret sang: „Ydmygt med Verbødighed“, hvorefter Missionspræsident Christianen deklamerede et Digt, kaldet: „Missionserfaring en Vinternat.“ Mødet sluttedes med Taksigelse af Søster Maren Poulsen. Tiden derefter blev benyttet til Tombola, hvorved der indkom ca. 135 Kr.

Wilford Samuelſen, Skriver.

Glædelig Jul!

Med dette Nummer af „Skandinaviens Stjerne“ ønsker vi Læseren en glædelig og velsignet Julefest, ikke fordi det er en gammel Skik, men fordi vi føler stor Trang til at sende Søskende i Pagten og vore mange Venner her i Norden vor inderlige Hilsen til forestaaende Højtid. Efter som Tidens Hjul gaar sin uanstelige Gang, fremad mod det af Herren satte Maal, og vi som Børn af vor himmelske Fader følger med Tidens Gang paa den os anviste Bane, er der en tiltagende Glæde i vort Bryst ved at dvæle ved Julens store Betydning og Frelserens Komme til vor syndige Jord, da vi uden hans Kærlighed og Mellemkomst intet Haab kunde have om nogenſinde at komme tilbage til Faderhuset. Med hele vort Hjertes Tak og Pris kan vi derpaa udbryde med Salmedigteren:

„O, ja, hvilken Kærlighed Jesus har vist til mig,
 At han for min Frelse og Salighed hengav sig,
 At lide og dø for en Synder saa arm som mig,
 At bringe mig hjem til sin Bolig i Himmerig.
 Ja, ofte jeg tænker paa Vuunderne i hans Rød,
 De Smertor, han led, for at frelse min Sjæl fra Død.
 O, hvor jeg vil stræbe i alting at være god,
 Indtil i hans Nærhed jeg knæler for Tronens Fod.

O, hvilken Kærlighed, at han til Jord kom ned og for mig Døden led!
 O, hvilken Kærlighed, himmelsk Kærlighed!“

Lad os, kære Søskende og Venner, stedse mindes de hjertelige Formaninger, som Frelseren gav sine Disciple, da han sagde:

„Derſom I holde mine Befalinger, ſkulle I blive i min Kærlighed, ligesom jeg har holdt min Faders Befalinger og bliver i hans Kærlighed. . . . Ingen har større Kærlighed end denne, at en sætter sit Liv til for sine Venner. I ere mine Venner, derſom I gøre, hvad jeg har befalet Eder.“ (Joh. 15 : 10—14.)

Naar vi imidlertid betragter os selv som Menneſter, maa vi erkende, at vi kun er ufuldkomne og ſvage Væſener, og nogle tænker fig

maaste ude af Stand til at holde de Bud og Befalinger, som Herren har givet os ved Evangeliet; men en saadan Tanke er ikke ret, thi der staar skrevet, at „dette er Kærlighed til Gud, at vi holde hans Bud, og hans Bud ere ikke svære.“ (1. Joh. 5 : 3.)

Bed vor egen Styrke kan vi dog ikke gøre dette; men vi behøver stedse Herrens Hjælp; foruden den er vi ude af Stand til at lifte os frem gennem dette Livs mange farefulde Beje.

I det vi fejrer Julen og efter Sædvane højtideligholder Juledag den 25. Decbr. som vor Frelsers Fødselsdag, da lad os alle tage en fast Beslutning, at vi vil tjene Herren af vort ganske Hjerte, samt give ham Tak og Ære for den store Kærlighed, han har udvist imod os.

Uden Tvivl vil den forestaaende Jul blive fejret med stor og inderlig Glæde i mange Hjem i den kristne Verden, grundet paa, at Krigens Rædsels-scener er ophørte, og en Del af de overlevende Soldater allerede er vendte tilbage til Hjemmet. Menneskene haaber saaledes paa en lysere og bedre Fremtid.

For vort eget Bedkommende, som Medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige her i disse nordlige Egne, har vi stor Grund til at lovprise og takke Herren for hans Naade og Godhed mod os; thi vi føler i Sandhed, at han har hørt vore Bønner til ham om Hjælp og Beskyttelse i disse trange Tider og i de vanskelige Omstændigheder, vi har været stillede under; og naar vi nu skuer tilbage paa disse i flere Henseender besværlige Dage, kan vi med et klart Blik se, at Herren leder alt til det bedste for dem, der sætter deres Lid til ham.

I visse Henseender kan det maaste siges, at Fremgangen kun har været ringe, særlig, hvad Tilgangen af nye Medlemmer angaar; og muligvis vor Virksomhed i denne Henseende kan blive kritiseret. I vort eget Indre føler vi os imidlertid tilfreds, thi vore Bestræbelser har tidligt og sent været indviet til at sprede det Lys til andre, som Gud i sin Naade har tændt i vort eget Hjerte. Det kan paa samme Tid siges, at i visse andre Henseender er Missionen i denne Del af Herrens Bingsgaard i en prisværdig Forfatning, for hvilket vi føler os inderlig taknemmelig, ogsaa til vore trofaste Medarbejdere fra Zion og vore ædle Medarbejdere blandt de lokale Brødre, samt til de trofaste, gudhengivne Hellige i Missionen, der med saa stor Punktlighed og Tillid til Herren har staaet os bi i den henspundne Tid.

Som allerede meddelt i „Scandinaviens Stjerne“ har det behaget Herren at tage vor højtelskede Leder, Præsident Joseph F. Smith, bort fra denne Tilværelse. Meddelelsen derom var et Sorgens Budskab til de Hellige i alle Lande; thi vi erkender alle, at ved Præsident Joseph F. Smiths Død en stor og viis Leder har forladt os. Men uagtet dette Sorgens Budskab, glæder vi os i Forvisningen om, at Jesu Kristi sande Kirke, der atter er grundfæstet paa Jorden ved guddommelig Aabenbaring, den 6. April 1830, vil fremdeles gøre Fremgang og bestaa for stedse. Med denne Forvisning i vort Hjerte skuer vi Fremtiden i Møde med stort Haab, og vi ønsker alle, der er interesserede i Guds Værks Fremgang, en meget glædelig Jul, og vi nedbeder vor himmelske Faders Velsignelse over alle saadanne.

Hans S. Christian Jensen, Missionspræsident.

Guds Forudvidenhed.

Af Dr. James E. Talmage, Medlem af de tolv Apostles Rvorum.

Profetiens Gave er en af de aandelige Gaver, som er forbunden med Evangeliet, en af de herlige Gaver, som findes indenfor Kristi Kirke. Den, som profeterer, maa nødvendigvis være en Profet, gennem hvem Guds Hensigter bliver bekendte for Menneskene. At forudsige Begivenheder, der vil finde Sted om kortere eller længere Tid, er Profeti; men en Profets Gerning omfatter meget mere end dette, nemlig alle andre Pligter, som paahviler Præstedømmet.

Guds Aabenbaringer med Hensyn til Fremtidshbegivenheder tilkendegiver hans Forudvidenhed. Gud ved og har vidst fra Begyndelsen af, hvad der skal ske indtil Verdens Ende. Adams Overtrædelse var forud kendt af ham, endogsaa før han havde modtaget sit jordiske Lege; og paa Grund af de Følger, som medfulgte Syndefaldet, var en Forløser forud valgt, nemlig Jesus Kristus, „Lammet, som var slagtet, før Verdens Grundvold blev lagt“. Frelserens jordiske Liv og Gerning og Offerdød var forud kendt, og hellige Profeter vidner derom.

Frafaldet fra den første kristne Kirke efter Kristi og Apostlenes Tid og det aandelige Mørke, der skulde herste gennem Aarhundreder i Forbindelse dermed, var der profeteret om; ligeledes angaaende Evangeliets Gengivelse i disse de sidste Dage, i et Land, der var specielt beredt som et Hjem for et frihedselfskende Folk, og hver af disse saa betydningsfulde Tildragelser var kendt af Gud og blev af ham tilkendegivet for Profeterne, som talte i hans Navn.

Men hvem tør sige, at den Kendsgerning, at Gud er forudvidende, er ensbetydende med, at vi nødvendigvis maa gøre, hvad vi gør. Guds Alvidenhed og den Kendsgerning, at han forud vidste, at Adam, efter at Eva havde spist af den forbudne Frugt, ogsaa vilde overtræde hans Bud, kan ikke fornøstigtvis blive betragtet som Faldets Aarsag. Adam stod fri til at vælge, hvad han vilde gøre. Gud tvang ham ikke til at være ulydig mod hans Befaling. Heller ikke var den falske Judas tvungen til at forraade Kristus, eller Føderne tvungne til at korsfæste Livets Herre; og dog var disse saa betydningsfulde Begivenheder forud kendte af Herren.

Guds Alvidenhed staar tilvisse ikke i et slikt Forhold til Menneskenes Handlinger, at de automatisk maa udføre, hvad de gør; heller ikke berettiger Guds Forudvidenhed os til overtroisk at tænke, at Menneskene gaar en „uforanderlig Stæbne“ i Møde. Hovedhensigten med vort Jordeliv, som en Prøvestand i Forbindelse med Sjælens evige Fremadstriden og Udvikling, vilde ikke kunde opnaas, og Mennesket vilde ikke have nogen „Handelfrihed“, dette Ord vilde ikke tilkendegive nogen Sandhed, hvis Menneskene var tvungne af Livets Omstændigheder til at handle, som de gør.

En Fader, som har en ulydig Søn, hvis moralske Svagheder han er vel bekendt med, kan paa Grund af denne hans Forstaaelse af Sønnens Karakter forudsige, hvilken Glendighed hans Søn vil styrte

fig i, og hvilke Lidelser han vil blive nødt til at gennemgaa, hvis han fortsætter paa sin syndige Bane. En sliq Fader vil maasse klart kunne forudsæ, at Sønnen ikke alene ikke kan modtage Herrens Betsignelser, men at han, hvis han er i Arbejde, vil tabe sit Arbejde, eller, hvis han er i en god Stilling paa Grund af den Uddannelse, Faderen har givet ham, at han vil tabe sin Stilling, idet han ikke har Agtelse for sig selv, og idet han svækker sin Karakter og taber sit gode Navn og Rygte. Maasse Faderen endogjaa berygter, at Sønnen paa Grund af sit forbrøderiske Liv tilsidst vil komme i Forbedringshuset, eller, hvis han er en Drukkenbolt, at han hurtig vil gaa sin Død i Møde. Saaledes kan endogjaa en jordisk Fader stue ind i sin Søns Fremtid, for saa vidt denne ikke afstaar fra sit onde Liv. Idet Faderen kender af Erfaring, at Sønnen mest sansynlig vil fortsætte at vandre paa Syndens Stier, kan han se, hvad Sønnens Liv vil føre med sig, og han vrider sig i Pine paa Grund af denne hans Kundskab.

Nu spørger jeg: Kan det blive sagt med Sandhed, at Faderens delvise Forudvidenhed i mindste Maade bidrager til, at Sønnen synder og gaar en mørk og sorgelig Fremtid i Møde? At sige dette vilde være det samme som at sige, at en Fader, som forsømmer at studere sin Søns Karakter, og som luffer sine Øjne for hans Fremtid, vil paa Grund af en sliq hjerteløs Udsærd gavne Sønnen, eller med andre Ord, at Sønnens Tilbøjelighed til at synde og vandre paa Djævelens Beje derved bliver mindre.

Jeg vil illustrere denne Tanke paa en anden Maade. En Mand, som har Kendskab til Meteorologi, kan ved at overveje Temperaturforholdene, Lufttrykket, Luftens Fugtighed og andre nødvendige Ting med en vis Grad af Sikkerhed forudsige kommende Vejrforhold og kan i. Eks. forudsige et kommende Uvejr, skønt lokale Forhold ikke tyder derpaa. Paa Grund af hans Kendskab til nævnte Forhold og hans lange Erfaring veed han, hvad Luftforholdene paa et vist bestemt Tidspunkt efter al Sansynlighed vil medføre. Han kan beregne dette med tilnærmelsesvis Nøjagtighed. Men lige saa lidt, som han paa Grund af denne hans Kundskab kan afværge det kommende Uvejr, kunde en Fader være ansvarlig for sin ugudelige Søns Handlinger, hvis han har advaret ham og belært ham om Herrens Beje.

Nogle kunde sige, at Herren kan gøre, hvad han vil, og han kan afvende Menneskene fra at begaa Synd. Men lad det være erindret, at Herren har givet sine Børn Handlefrihed, og Menneskene maa vise, hvad de vil. Han tvinger ikke Menneskene til at adlyde sig. Det vilde ikke være en Udlydelse, der kom fra Hjertet, hvis Menneskene var tvungne til at gøre det gode. Han vil ikke berøbe Menneskene deres Handlefrihed, og han tvinger ligesaa lidt Menneskene til at gøre det gode, som de af de onde Magter bliver tvungne til at synde.

Vor himmelske Fader har fuld Kendskab til hver af sine Børns naturlige Tilbøjeligheder, hvilket indgaaende Kendskab han har faaet til os i Forudtilværelsen, da vi eksisterede som Aander, der endnu ikke var givne et Legeme, men som var i Besiddelse af vor individuelle Begavelse og Handlefrihed, hvilken guddommelige Kundskab angaaende os

i Sammenligning med vore jordiske Forældres Kendskab til os er overordentlig meget større end deres, ja uendelig større, saa at Gud — i al Almindelighed sagt — kan kende saa vel det enkelte Menneskes som alle sine Børns Fremtid. Han veed, hvad hvert enkelt Menneske vil gøre under visse givne Forhold. Han ser Enden fra Begyndelsen af, og hans Forudvidenhed er grundet paa Intelligens og Fornuft. Han forudsiger Menneskers og Nationers Fremtid, men han bestemmer ikke denne Fremtid derved, at han har villet, at Fremtiden netop skal blive, som den bliver. Det enkelte Menneskes Fremtid, bliver derimod bestemt af, hvorledes det udøver sin Handlefrihed, hvad enten til at gøre det gode eller det onde.

I Overensstemmelse med, hvad jeg har anført, læser vi i „Apostlenes Gerninger“, at

„Gud kender fra Ewigheid af alle sine Gerninger.“ (Ap. Gj. 15:18.)

Det var Guds Vilje og Bestemmelse, som „Aandernes Fader“, at hans Børn skulde ikklædes Legemer; fremdeles, at de skulde blive Døden underkastede; og han beredte Jorden for dem, hvorved der blev givet dem Lejlighed til at gennemgaa Jordelivets Skole. Herrens Henfigt med at sætte Menneskene paa Jorden er fremsat i følgende Ord i Bogen, kaldet: „Den kostelige Perle“:

„Thi se, det er min Gerning og Vre at tilbejebninge Udødelighed og evigt Liv for Mennesket!“ (Moses Bog 1:39.)

Tankeprog.

Tænk paa din Skaber i din Ungdoms Dage, førend de onde Dage kommer, og de Aar nærmer sig, om hvilke Du skal sige: Jeg har ikke Lyst til dem. (Prædikerens Bog 12:1.)

Det er Aanden, som giver Legemet Liv, derfor maa Legemet ogsaa underkaste sig Aandens Love.

Paa Grund af Guds Retfærdighed vil han være naadig mod angergivne Syndere.

Indhold:

Tale af Ældste Joseph F. Smith, jun. 369	
Esteraarskonferencen i Aarhus ... 374	Guds Forudvidenhed. (Af Dr. James E. Talmage.)..... 378
Redaktionelt:	Tankeprog 380
Glædelig Jull (Af Missionspræsident Hans J. Christianen).. 376	